

Medlidandet skapar en press att visa sig nöjd

”Jag menar, det blir bara så pinsamt. De klagar ju verkligen non-stop.” Vi sitter vid vår gate och väntar på det flyg som ska ta oss hem från ännu en tävling.

Min vän som jag delar de flesta åsikter och tankar med, utbrister hur pinsamt det är när funktionsnedsatta kommenterar på petitesser och små olägenheter i vardagen. Väl på flyget började tankarna rulla iväg och inspirationen till min nästa krönika kom. Är det verkligen så pinsamt att bli hörd? Är det klagomål eller fullständigt rimliga invändningar som av ett funkofobiskt samhälle uppfattas som absurda krav?

Kanske blir den här krönikan lite paradoxal när jag menar på att vi inte ska vända oss mot de andra i det funktionsnedsatta samhället, samtidigt som jag för första gången skriver en krönika som inte riktar sig mot de funktionsnormativa, utan mot de som ser ut som mig.

JAG HAR LÄNGE funderat på internaliserad funkofobi, kanske till och med sen innan jag kunde sätta ord på vad det var. På samma sätt som mikroaggressioner brukar komma till ytan var det inte någonting som direkt blev uppenbart, men efter att ha hört allt fler kommentarer från den ena funktionsnedsatta till den andra blev det tydligt att en sorts skam bubblade under ytan. En skam som de funktionsnedsatta ibland bär med sig när samhällets idéer om det funktions-

” Jag tror att jag var elva eller tolv första gången jag hörde ’om jag vore som dig hade jag tagit mitt liv’.

nedsatta livet sjunker in och internaliseras hos den funktionsnedsatta individen.

Jag tror att jag var elva eller tolv första gången jag hörde ”om jag vore som dig hade jag tagit mitt liv”, och det är bara det explicita exemplet av en rad fördomar som alla har att göra med hur livet som funktionsnedsatt är en tragedi. Det jag menar är alltså att om man gång på gång känner de sorgsna blickarna eller hör den medlidande tonen i andras röster är det inte konstigt att man känner ett sådant starkt behov av att motbevisa de tankarna genom att konstant vara glad och nöjd med det man har.

Jag vet att jag själv ofta kände den pressen som tonåring när jag mådde som värst, men om jag visade att jag mådde dåligt så hade den omedelbara tanken varit att jag lider just på grund av min funktionsnedsättning. Så alternativet blev helt enkelt att trycka undan känslorna för att bevisa att livet i rullstol fungerade alldeles utmärkt, till och med felfritt.

SJÄLVKLART FYLLER DE fördomarna även en latent funktion då man inte bara känner behovet att undagömma känslor, men att också inte klaga på

Nicola St Clair Maitland

Ålder: 20 år.

Bor: Rönninge.

Gör: Läser journalistlinjen på Södertörns folkhögskola.

diskriminering. Det är alltså det som jag tror utspelade sig i diskussionen jag hade på en flygplatsgate med min vän, eller när jag hör de i parasporten hyssja åt varandra för att inte tala ut om orättvisor.

Vi är rädda att om vi ställer till med för mycket protester och ståhej bekräftar vi bara det som det funktionsnormativa samhället redan tror om oss, att det krävs så himla mycket för att få livet att fungera. Att det är eländigt och svårt och att det aldrig kan bli rätt för stackarna. På så sätt tar vi också på oss ansvaret för diskrimineringen, eller med andra ord internaliserar funkofobin. ●

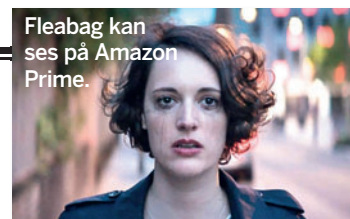
Åsikterna i texten är skribentens egna.

TVÅ TIPS FRÅN NICOLA

1 Om du reser med rullstol: ta alltid med några verktyg utifall att.

2 Serietips: Fleabag! SÅ bra!

Fleabag kan ses på Amazon Prime.